

Περί Μελαγχολίας

Διδάσκων: Αναπλ. Καθηγητής Δημήτριος Καργιώτης

7^η ενότητα: «Οι πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα»

Περιγραφή θεματικής ενότητας: Η Γενιά του '20 ως κατεξοχήν «μελαγχολική» ποιητική γενιά της παραδοσιακής ποίησης. Η μετακένωση των γαλλικών ρευμάτων στην Ελλάδα και το παράδειγμα του Καρυωτάκη και άλλων Ελλήνων «καταραμένων» ποιητών.

Λέξεις κλειδιά: *Γενιά του '20.*

Ανάλυση – Σχολιασμός (Κων/νος Χατζόπουλος)

Ο Κώστας Καρυωτάκης (1896 – 1928) ήταν Έλληνας ποιητής και πεζογράφος. Τα έργα του έχουν μεταφραστεί σε περισσότερες από τριάντα γλώσσες. Θεωρείται ο βασικός εκπρόσωπος της «Γενιάς του '20» κι ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες ποιητές. Με εμφανείς νεορομαντικές, μετασυμβολιστικές και παρακμιακές καταβολές, η ποίησή του έχει συγχρόνως ένα στοιχείο μοντέρνο που προαναγγέλλει τους ποιητικούς πειραματισμούς που θα ακολουθήσουν επόμενες ποιητικές γενιές. Το έργο του είναι σχετικά μικρό: οι ποιητικές συλλογές Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων (1919), Νηπενθή (1921), Ελεγεία και Σάτιρες (1927), καθώς και κάποια άλλα ποιήματα και λίγα πεζά.

**Ακολουθούν τα υπό εξέταση κείμενα με τις
μεταφράσεις τους (Καρυωτάκης)**

Ποια θέληση Θεού...

Ποια θέληση Θεού μας κυβερνάει,
ποια μοίρα τραγική κρατάει το νήμα
των άδειων ημερών που τώρα ζούμε
σαν από μια κακή, παλιά συνήθεια;

Πριν φτάσουμε στη μέση αυτού του δρόμου,
εχάσαμεν τη χρυσή πανοπλία,
και μόνο το μεγάλο ερώτημά μας
ολοένα πιο σφιχτά μας περιβάλλει.

Χωρίς πίστη κι αγάπη, χωρίς έρμα,
εγίναμε τα λάφυρα του ανέμου
που αναστρέφει το πέλαγος. Θα βρούμε
τουλάχιστον τα βυθό της αβύσσου;

Οι άνθρωποι φεύγουν, ή, όταν πλησιάζουν,
στέκουν για λίγο πάνω μας, ακούνε
στην έρημη βοή, μάταιη και κούφια
σα να χτυπούν το πόδι σε μια στέρνα.

Κοιτάζουνε με φόβο, με απορία,
έπειτα φεύγουν πάλι στους αγώνες,
και μόνο το συναίσθημα κρατούνε
του μακρινού, άοριστου κινδύνου.

Είναι κάτι φρικτές ανταποδόσεις.
Είναι στον ουρανό μια σιδερένια
μια μεγάλη πηγμή, που δε συντρίβει
μα τιμωρεί, κι αδιάκοπα πιέζει.

Δημόσιοι υπάλληλοι

Οι υπάλληλοι όλοι λιώνουν και τελειώνουν
σαν στήλες δύο δύο μέσ στα γραφεία.
(Ηλεκτρολόγοι θα 'ναι η Πολιτεία
κι ο Θάνατος, που τους ανανεώνουν.)

Κάθονται στις καρέκλες, μουτζουρώνουν
αθώα λευκά χαρτιά, χωρίς αιτία.
«Συν τη παρούση αλληλογραφία
έχομεν την τιμήν» διαβεβαιώνουν.

Και μονάχα η τιμή τους απομένει,
όταν ανηφορίζουμε τους δρόμους,
το βράδυ στο σχτώ, σαν κορντισμένοι

Παίρνουν κάστανά, σκέπτονται τους νόμους,
σκέπτονται το συνάλλαγμα, του ώμους
σηκώνοντας οι υπάλληλοι οι καημένοι.

Εμβατήριο πένθιμο και κατακόρυφο

Στο ταβάνι βλέπω τους γύψους,
Μαϊανδροί στο χορό τους με τραβάνε.
Η ευτυχία μου, σκέπτομαι, θα 'ναι
ζήτημα ύψους.

Σύμβολα ζωής υπερτέρας,
ρόδα αναλλοίωτα, μετασσωμένα,
λευκές άκανθες ολόγυρα σ' ένα
Αμάλθειο κέρας.

(Ταπεινή τέχνη χωρίς ύψος,
πόσο αργά δέχομαι το δίδαγμα σου!)
Όνειρο ανάγλυφο, θα 'ρθω κοντά σου
κατακορύφως.

Οι ορίζοντες θα μ' έχουν πνίξει,
Σ' όλα τα κλίματα, σ' όλα τα πλάτη,
αγώνες για το ψωμί και το αλάτι,
έρωτες, πλήξη.

Α! πρέπει τώρα να φορέσω
τ' ωραίο εκείνο γύψινο στεφάνι.
Ετσι, με πλαίσιο γύρω το ταβάνι,
πολύ θ' αρέσω.

Αισιοδοξία

Ας υποθέσουμε πως δεν έχουμε φτάσει
στο μαύρο αδιέξοδο, στην άβυσσο του νου.
Ας υποθέσουμε πως ήρθανε τα δάση
μ' αυτοκρατορικήν εξάρτηση πρωινού
θριάμβου, με πουλιά, με το φως τ' ουρανού,
και με τον ήλιο όπου θα τα διαπεράσει.

Ας υποθέσουμε πως είμαστε κει πέρα,
σε χώρες άγνωστες, της δύσης, του βορρά,
ενώ πετούμε το παλτό μας στον αέρα,
οι ξένοι βλέπουνε περίεργα, σοβαρά.
Για να μας δεχθεί κάποια λαίδη τρυφερά,
έδωξε τους υπηρέτες της ολημέρα.

Ας υποθέσουμε πως του καπέλου ο γόρος
άξαφνα εφάρδυνε, μα εοτένεψαν, κολλούν,
τα παντελόνια μας και, με του πτερνιστήρος
το πρόσταγμα, χιλιάδες άλογα κινούν.
Πηγαίνουμε -- σημαίες στον άνεμο χτυπούν --
ήρωες σάυροφόροι, σωτήρες του Σιιτήρος.

Ας υποθέσουμε πως δεν έχουμε φτάσει
από εκατό δρόμους, στα όρια της σιγής,
κι ας τραγουδήσουμε, -- το τραγούδι να μοιάσει
νικητήριο σάλπισμα, ξέσπασμα κραυγής --
τους πυρρούς δαίμονες, στα έγκατα της γης,
και, ψηλά, τους ανθρώπους να διασκεδάσει.

Σαν δέσμη από τριαντάφυλλα

Σαν δέσμη από τριαντάφυλλα
είδα το βράδυ αυτό.
Κάποια χρυσή, λεπτότατη
στους δρόμους ευωδιά.
Και στην καρδιά
αιφνίδια καλοσύνη.
Στα χέρια το παλιό,
στ' ανεστραμμένο πρόσωπο η σελήνη.
Ηλεκτρισμένη από φιλήματα
θα 'λεγες την ατμόσφαιρα.
Η σκέψις, τα ποιήματα,
βάρος περιττό.

Έχω κάτι σπασμένα φτερά.
Δεν ξέρω καν γιατί μας ήρθε
το καλοκαίρι αυτό.
Για ποιον ανέλιψις χαρά,
για ποιες αγάπες
για ποιο ταξίδι ονειρευτό.

Είμαστε κάτι...

Είμαστε κάτι ξεχαρβαλωμένες
κιθάρες. Ο άνεμος όταν περνάει,
στίχους, ήχους παράξενους ξυτινάει
στις χορδές που κρέμονται σαν καδένες.

Είμαστε κάτι απίστευτες αντένες.
Υψώνονται σαν δάχτυλα στα χάη,
στην κορυφή τους τ' άπειρο αντηχάει,
μα γρήγορα θα πέσουνε σπασμένες.

Είμαστε κάτι διάχυτες αισθήσεις,
χωρίς ελπίδα να συγκεντρωθούμε.
Στα νεύρα μας μπερδεύεται όλη η φύσις.

Στο σώμα, στην ενθύμηση πονούμε.
Μας διώχνουνε τα πράγματα, κι η ποιήσις
είναι το καταφύγιο που φθονούμε.

Οι αγάπες

Θα 'ρθουν όλες μια μέρα, και γύρω μου
θα καθίσουν βαθιά λυπημένες.
Φοβισμένα σπουργίτια τα μάτια τους,
θα πετούνε στην κάμαρα μέσα.
Πηρά χέρια θα σβήγουν στο σύθαμπο
και θανάσιμα χείλη θα τρέμουν.

«Αδελφέ» θα μου πουν «δέντρα φεύγουμε
μες στη θύελλα, καπια δε μπορούμε,
δεν ορίζουμε πια το ταξίδι μας.
Ενα θάνατο πάρε και δώσε.
Εμείς, κοίτα, στα πόδια σου αφήνουμε,
συναγμένο από χρόνια, το δάκρυ.

«Τα χρυσά πού 'ναι τώρα φθινόπωρα,
πού τα θεία καλοκαίρια στα δάση;
Πού οι νυχτιές με τον άπειρον, έναστρο
ουρανό, τα τραγούδια στο κύμα;
Όταν πίσω και πέρα μακραίνανε,
πού να επήγαν χωριά, πολιτείες;

«Οι θεοί μας εγέλασαν, οι άνθρωποι,
κι ήρθαμε όλες απόψε κοντά σου,
γιατί πια την ελπίδα δεν άξιζε
το σκληρό μας, αβέβαιο ταξίδι.
Σα φιλή, σαν εκείνα που αλλάζαμε,
ένα θάνατο πάρε και δώσε.»

Θα τελειώσουν. Επάνω μου γέρνοντας,
θ' απομείνουν βουβές, μυροφόρες.
Ολοένα στην ήσυχη κάμαρα
θα βραδιάζει, και μήτε θα βλέπω
τα μεγάλα σαν έκπληκτα μάτια τους
που γεμίζανε φως τη ζωή μου...

Την ώρα αυτή...

Ένα ξερό δαφνόφυλλο την ώρα αυτή θα πέσει,
το πρόσχημα του βίου σου, και θ' απαυμνωθείς.
Με το δέντρο δίχως φύλλωμα θα παρομοιωθείς,
που το χειμώνα αιάντησε στο δρόμου εκεί τη μέση.

Κι αφού πια τότε θα' ναι αργά νέες χίμαιρες να πλάσεις
ή ακόμη μια επιπόλαιη και συμβατική χαρά,
θ' ανοίξεις το παράθυρο για τελευταία φορά,
κι όλη σου τη ζωή κοιτάζοντας, ήρεμα θα γελάσεις.

Άνοιξη

Ετσι τους βλέπω εγώ τους κήπους.

Στον κήπο απόψε μου μιλεί μια νέα μελαγχολία.
Βυθίζει κάποια μυγδαλιά τον ανθοχαμόγελό της
στον βάλτου το θολό νερό. Και η θύμηση τής νιότης
παλεύει τόσο θλιβερά την άρρωστη ακακία...

Εξύπνησε μια κρύα πνοή μες στη σπασμένη σέρα,
όπου τα ρόδα είναι νεκρά και κάσα η κάθε γάστρα.
Το κυπαρίσσι, ατελείωτο σα βάσανο, προς τ' άστρα
σηκώνει τη μαυρίλα του διψώντας τον αέρα.

Και πάνε, πένθιμη πομπή λες, της δεντροστοιχίας
οι πιτεριές και σέρνονται τα πράσινα μαλλιά τους.
Οι δύο λατάνιες ύψωσαν μες στην απελπισία τους
τα χέρια. Κι είναι ο κήπος μας κήπος μελαγχολίας.

Νύχτα

Είναι αξιμέρωτη νύχτα η ζωή.

Στις μεσονύχτιες στράτες περπατάνε
αποσταμένοι οι έρωτες
κι οι γρίλιες των παράθυρων εστάξαν
τον πόνο που κρατάνε

Στις στέγες εκρεμάστη το φεγγάρι
σκυμμένο προς τα δάκρυα του
κι η μυρωμένη λύπη των τριαντάφυλλων
το δρόμο της θα πάρει

Ολόρθο το φανάρι μας σωπαίνει
χλωμό και μυστηριώδικο
κι η πόρτα του σπιτιού μου είναι σα ν' άνοιξε
και λείψανο να βγαίνει.

Σαρκάζει το κρεβάτι τη χαρά τους
κι αυτοί λέν πως έτριξε·
δε λεν πως το κρεβάτι οραματίζεται
μελλοντικούς θανάτους.

Και κλαίνε οι αμανέδες στις ταβέρνες
τη νύχτα την αστρόφεγγη
που θα' πρεπε η αγάπη ναν την έπινε
και παίζουν οι λατέρνες.

Χυμένες στα ποτήρια καρτερούνε
οι λησμονιές γλυκύτερες·
οι χίμαιρες τώρα θα ειπούν το λόγο τους
και οι άνθρωποι θ' ακούνε

Καθημερινών χαμώνα κοιμητήρι
το πάρκον ανατρίχιασε
την ώρα που νεκρός κάποιος εκίνησε
να πάει στη χλόη να γείρει.

Πολύμνια

Ψεύτικα αισθήματα
ψεύτη του κόσμου!
Μα το παράξενο
φως του έρωτός μου
φέγγει στου σκότεινου
δρόμου την άκρη:
Με το παράπονο
και με το δάκρυ,
κόρη χλωμόθωρη
μαυροντυμένη.
Κι είναι σαν αίγιγμα,
και περιμένει.
Λάμπει το βλέμμα της
απ' την ασθένεια.
Σάμπως να λιώνουνε
χέρια κερένια.
Στ' άσαρκα μάγουλα
πως έχει μείνει
πίκρα το νόημα
γέλιου που σβήνει!
Είναι το αξήγητο
το μικροστόμα
δίχως το μίλημα,
δίχως το χρώμα.
Κάποια μεσάνυχτα
θα σε αγαπήσω,
Μούσα. Τα μάτια σου
θαν το φιλήσω,
να 'βρω γυρεύοντας
μες στα νερά τους
τα χρυσονείρατα
και τους θανάτους,
και τη βασίλισσα
λέξη του κόσμου,
και το παράξενο
φως του έρωτός μου.